

Kis LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Erzsébet

ŐSZVÉGI FUGATO

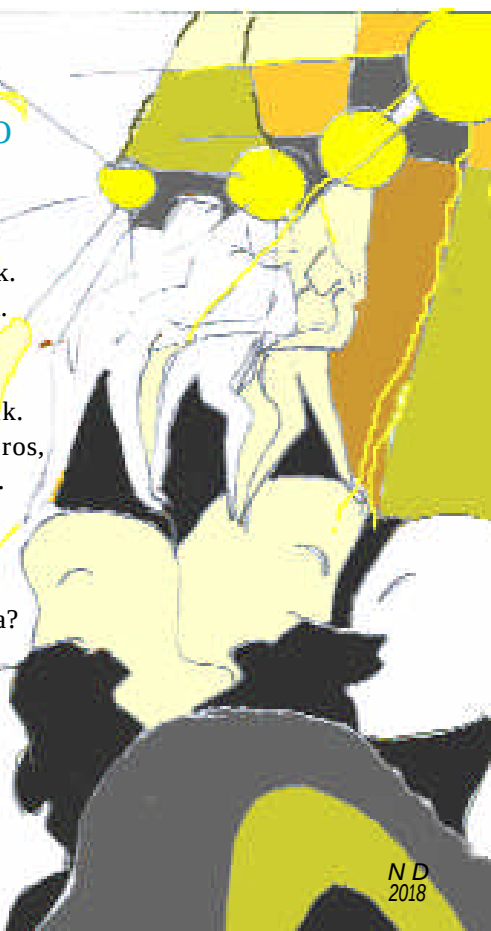
Álmok kifutópályája ázik,
lucskos, ködös köröttem az élet,
múltból, jövőből semmi se látszik.
Nem titkolom el: én bizony félek.

Bebábozódott lámpafény-sorok
közt imbolyognak némán lelkeink.
Kötésük egymással nem elég szoros,
átkok és csodák mindig verhetik.

Hol van az életet megtartó tűz,
Prométheusz őstitáni lángja,
mit embernek lopott földi világra?

Hol az örök erő feldübbörgő
hangja, s közöny-szétverő ökle,
amit áldani lehet mindörökre?

(2014)

N D
2018

2018/5 129. szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Erzsébet

SZÁLL AZ ÉJ

Fény elöttem,
fény mögöttem,
ki tudja, hogy
honnan jöttem?

Száll az éj,
szól az éj:
az emlék kútja
nagyon mély.

Nap aranya,
Hold ezüstje,
sánta kis ház
lila füstje.

Csorba tányér,
kerek álom...
Isten sípja
sír a tájon.

Száll az éj,
szól az éj:
az emlék kútja
nagyon mély.

Erdők fái,
mezők füve,
szárnyas csikó
égi tüze.

Láng-szerelem,
alvadt vágyak,
hulló madár
törött szárnya.

Harangzúgás,
ájult ének,
fellázadó
elítéltek.

Száll az éj,
szól az éj:
a jelen kútja
nagyon mély.

Fehér árnyék,
véres törvény,
világokat nyel
az örvény.

Mi a világ,
mi a jövő?
Sötét démon,
ember-evő?

Mi az ember?
Hálószővő!
Benne akad
múlt és jövő –

Száll az éj,
szól az éj:
az idők kútja
örök-mély.

*

Farkas András

MACSKAKÖVES ÁLOM

Ritkábban emlékszem az álmaimra. Meg kell becsüljem, még ha előre nem is látni, mi fog kisülni belőle.

El kell képzelni egy hatalmas macskaköves felületet, mint az Országház eleje. Csak a kövek 1 x 1 méteresek, a tenger által simára dolgozottak voltak. És az összekötő szurok helyett egy mély vályú volt telítve tengervízzel. Talán az oszlopok, amelyeknek a tetején jártunk, a tenger fenekéig értek. Ha egy mező kiürült, mert elugrottak belőle, akkor mennünk kellett az üres mezőre. És ugrás közben egy olyan szót kellett kiáltani, amit még a tömegben nem mondott senki. Mert volt egy zsûri, és ez nyilvántartotta a bekiabált szavakat, és megítélte, hogy elfogadja-e vagy sem. Aki egy olyan szót mondott, amely már valakinél a korábbiakban szerepelt, az kiesett a tévés játékból.

Nekem ez remekül ment. Esélyes voltam arra, hogy a több száz embert legyőzzem. Mind e közben nem volt szabad vizesnek lenni. De ehhez nem kellett nagy ügyesség, mert a macskakövek között mindössze húsz-huszonöt centiméter köz volt. Egy óra múlva elkezdtek fogyni az emberek. Sajnáltam őket, de végül is nem a pokolra kerültek. Csak egy játékból estek ki.

Most már a macskaköveken csak kis foltokban voltak emberek. És egyre gyakrabban volt lehetőség a szomszéd köre ugrani, mert némely kocka szomszédjai már minden irányban üresek voltak. Ez kevesebb gondolkodási időt jelentett, de az automatám remekül működött, és szórta az originális szavakat. A kockákon már csak néhány ember lézengett. Egyre fáradtabbak voltak. Én meg igazán most voltam elememben. Ugráltam, mint a béka körül-köre, és kiabáltam. Egy-egy szót, mint például empíriokriticismus, halálfajd, szomatizáció, Bühler, Dürer, Fuller. A következő ugrásra a Cromwell szót szántam.

És akkor egyedül maradtam, már csak egyet kellett ugranom egy sikeres szóval, de valami furcsa dolog történt. Beleégett az agyamba egy idézet a Wikipédiából: „Ekkor Henrik, Cranmer és Cromwell között felmerült az a gondolat, hogy Henrik Annától is elváljon. De 1535 nyarára újra egymásra találtak. Anna októberben ismét állapotos lett. 1536. január 8-án Aragóniai Katalin, a hivatalos feleség meghalt. Másnap Henrik sárgába öltözött (ez a szín Angliában az öröm jelképe, de Spanyolországban a gyászé); tehát angol szemmel nézve Henrik tulajdonképpen volt felesége halálát ünnepelte.”

A sárga szín gyásznál játszott kétféle jelentéséről egy óriási előadást tartottam ahelyett, hogy az amúgy jó Cromwell szót kimondtam volna. A zsûri és a közönség pizzenés nélkül figyelt. Szép volt az előadás. Minden retorikai trükköt bedobtam, hogy tovább fokozzam az érdeklődést. És akkor megszólaltak a fanfárok, és két sorban jöttek felém a díszmagyarba öltözött férfiak és nők. A zsûri elnöke átadta nekem meleg kézszorítás mellett a fődíjat, egy aranyból készült babérkoszorút, amit a súlya miatt a

derekamra kötöttem. És hoztak egy trónszéket, amire le kellett üljek. Én a koszorúra ráülve vártam tovább a ceremónia folytatását. A riporter odajött, és gratulált mint a 10 millió forint győztesének. Én pedig a mikrofonba csak annyit mondtam: „A koszorú, mint látják a fenekemen van. Mindenki ott hordja a babérkoszorút, ahova legjobban illik neki.”

Három M. Két H.

Álmomban lányok kellenének. A nő illata. A nő selymes bőre. A nő csókja. A simogatása. Már, hogy Ő téged. És Te őt. A domborulatai. A mellei, a Vénusz-dombja.

A nő egy nagy domborulat. Ki mit szeret belőle. Van, aki a fenekét.

Van egy műzsám egy gyönyörű királylány, kios virág úgy hívom. A nők olyanok, mint egy virág. Én a borotvált Vénusz-dombot szeretem. Mint az antik és klasszicista szobroknál. Azt jó megmászni.

A virág is jó. Nadragulya. Bella Donna. Szép nő olaszul.

Halálos minden része. Igen, igen. Igen. Nekem volt már ilyen, de megúsztam halál nélkül. Én most érek a végére, el kell engednem. Ami nagyon fáj, és nem az elengedés fáj, hanem az, hogy fáj.

Én nagyon szeretek élni. Van egy mondásom, jelszavam, csupa idegen szó: Hedonizmus és Homeosztázis. Szóval élvezetek és egyensúly a környezettel.

Két H.

Ezt mondjuk egymásnak, és mi tudjuk, miről van szó.

Két H. Valamikor 1968-ban volt egy jelszó, a három M. Marx, Mao, Marcuse. A diáklázadások idején. Nekem is volt Mao jelvényem. Volt, akinek Mao-kiskönyve is volt. Marcuse az egy amerikai filozófus. Aki a kapitalizmus elleni elméletet gyártott 1968-ban a fél világ diákjai tüntettek az „establishment” ellen. És sokan meghaltak. És sokat megverték a rendőrök. Minden országban. Különösen Franciaországban, Németországban és az USA-ban.

Daniel Chon Benditt és Rudi Duchke voltak az európai diákvezérek. Az utóbbi meghalt. Az előbbi beépült az establishmentbe. Most a legvéresebb szájú környezetvédő magyarellenés brüsszeli képviselő.

Az öregség a fiatalság elvesztése. Nem fiziológiailag. Nézetileg. Nézhetetlenségileg. Mint a Gorgó-fők, az egyetlen halandó, Medusza. Amitől közvetlen látvány esetén kővé válsz.

Csak Pallasz Athéné pajzsán tükröződve vágthatod le a fejét. És álmodban küzdesz Minotaurus ellen. És a három M ellen.

A két H-ért. Mert ez csak álmodban valósítható meg: Hedonizmus és Homeosztázis.

Kisslaki László

A Flóra-napi ünnep

Még csak a sült pulykánál tartottak, de az öreg Izsák püspök már jóllakottan felkelt az asztaltól. Megáldotta a kastély vendégeit, és törődött egészségére hivatkozva visszavonult emeleti szobájába. Ide már nem hallatszott fel az ünneplők ricsaja; még a bögőhúrok mély brummogása is reménytelenül dobogott a jól beriglizett ablakon. Ahogy az Úr jóllakott napszámosa visszavonult, lenn bátrabb lett a muri. Nem csoda! Ma ünneplik Flóra néni neve napját. – Immáron vagy hatvanhetedszer. Lakics Bandi és a bandája fenemód húzta a borkísérőt, ahogy már az apja, s annak az apja is. Igaz, a grófnő, Pista fiával csak délutánra jelezte jöttét, de hát addig valamivel csak agyon kell ütni az időt.

Fenn a szobában a püspök, jólesően hátra dőlt a fotelban, és még egyszer végigolvasta a diszpenzációt, amit tegnap végre kézhez kapott. Mérget vett volna rá, hogy Flóra néni mihelyt meglátja a várva várt írást, rögvest bejelenti unokahúga, egyben fogadott lánya, Gitta kisasszony, és Pista fia közelgő jegyváltását. Így legalább a hitelezők körében visszaáll a házuk iránt a megrendült bizalom, hiszen Gitta az elhalt szüleinek egyedüli örököse.

Mellesleg a grófnő egy bankóval bélelt pénzes tárcát ígért a főpapnak, ha meglesz az engedély a frigyhez. Na meg, az esküvő után tíz hold földet is told a püspöki birtokhoz.

– Így kell gyűjteni, hogy igazán segíteni tudjunk a rászorulóknak, gondolta a főpap,

mikor elrakta az engedélyt. Elmosolyodott, mert erről eszébe jutott Márkus atya, az itteni plébánosa. Annak a szerencsétlennek az volt az első ténykedése, hogy a felszentelése után, mikor áldásáért térdelt előtte, leopta az ujjáról a püspöki gyűrűt. A maga baja, mért nem figyelt oda, mikor a frissen szentelt papjának csókra nyújtotta a kezét.

– Kenyérre kellett a pénz, mert sok az éhező – mentegette magát Márkus. Hát csoda, hogy végleg a faluba felejtette az ilyen szolgát?

Lenn a kompánia már rég elfelejtette Izsák püspököt, s szabadabban fojt a terefere a bor mellett. Éppen Kopálczy főügyész harsogott az asztalnál, mintha tárgyalóteremben lenne:

– Fogadok veletek egy lánc földbe, hogy Pista elveszi majd az unokahúgát!

– Igazán jól jönne a fiúnak, mert már egy árva garasa sincs – bizonygatta az újjgazdag és újházas Szentharmathy gróf. Mangalicatermetű, vidám feleségével jó vásárt csinált. Patinás nevéért cserébe odaadta az egész vagyonát és az egész testét; – igaz, az utóbbiból elég lett volna a fele is a grófnak.

Kopálczy hiába ordibált még mindig, senki sem ugrott be a fogadásba. Nemhogy egy lánc földet, de még egy darab rögt sem akartak kockáztatni; rebesgették, hogy Flóra néni is támogatja azt a magasztos ügyet a hozományért, mert különben a maradék birtokuk is dobra kerül. Hogy a kisasszony nagykorú, s maga határozhat, arról elfelejtkeztek.

Meg különben se kérdezte senki.

Gittának egyébként esze ágába sem volt hozzámenni a kártyás bátyjához.

Hogy az ő vagyona is Monte Carlóba vándoroljon? – hát egy nagy ... –, de belepirult a ki nem mondott szóba. Nem kér belőle! Köszöni szépen. Magában mosolygott, hiszen titokban már egy éve Horkay báróé a szíve.

*

A templomban jó hús volt. Márkus atya ebéd után behúzódott a gyóntatószék homályába, hogy legalább egy ideig ne találják meg. Elégedetten szuszogott, mert a misebor se volt kutya a nyúlpörkölt után. Kaposnénak – Isten bocsássa meg minden bűnét! – aranykeze van. Csak látni kellene, amint a konyhában dirigál, miközben bödönök, fazekak, lábasok vigyázzák a vezénylő fakanál minden rezdülését. Mikor Pelbárt atya, Újlak plébánosa egyszer délidőben toppant be hozzá látogatóba, mikor lenyelte az első grízgaluskát a tyúklevesből, sírva fakadt a meghatódástól. Tavaly meg Flóra grófnővel történt, hogy a halálos ágyánál a gyenge galambleves mellé egy kislábas körömpörköltet is megkívánt, természetesen Kaposné módra. Mihelyt kimártogatta az utolsó cseppig a szaftot és szárazra dörgölte a maradék kenyérrel a tálát, a grófnő rögvest kikelt az ágyából. Kisétált az udvarra, ahová már odaszárnyalgattak a siratóasszonyok, mint a vetési varjak a mélyszántásra. Flóra grófnő első haragjában rögvest kirúgta a hivatásos előjagatót, s még a botját is szitkozódva rázta a gyásznótás után. – Márkus atya mit tehetett? Szégyenszemre, de hálás szívvel vihette vissza a sekrestyébe az utolsó kenetet.

Másnap Kaposné nagyon megörült a misés kendőnek meg a rózsafüzérnek,

amit a méltóságos asszony küldött neki a lovással.

Márkus atya, ahogy kellemesen Kaposné főztjén elmélkedett, örült, hogy meg tudott szökni a kastélyból, mert Izsák püspök úr szerencsére gyengélkedett.

Az atya szeme elnehezült a kellemes félhomályban, a gyóntatószékben. Még van idő pihenni, mert csak négyre várják Flóra nénit. Ha megvan az engedély, akkor egyben bejelentik a kézfogót is, ha már úgyis együtt van a rokonság. A biztonság kedvéért azért már kidobolták, hogy ma, amikor a templomharang elüti a négyet, a falu apraja-nagyja itt legyen a főkapu előtt. Ha szép hangosan ujjonganak, talán még pénzt is szór nekik a méltóságos asszony titkára.

– Addig még rengeteg idő van. Egy betévedt légy körözve zümmögött egy darabig a gyóntatószékben, majd elült. Ez nem zavarta a plébánost.

– Ugyan mi bűne lehet egy légynek, hogy idejött? – gondolta félálomában, majd végleg elszunnyadt. Nyugodtan tehet, hiszen ilyenkor a kutya sem jön be a templomba, mikor a fél falu a határban végzi a dolgát.

*

Horkay Ádámnak, Gitta szerelmének, rettenetes nagyúr volt az ősapja. Károly Róbert alatt még két megyének parancsolt, mígnem egy esős napon az Anjou király rosszkedvében karóba nem húzatta. Állítólag pártütés miatt. Holott az öregnek mindössze az volt a bűne, hogy olyan pénzt veretett, aminek az egyik oldalán Károly Róbert arcmása díszelgett. Aztán a cselszövések, pártütések, belháborúk las-

san felzabálták a hatalmas vagyont. Persze a szomjas gégek és a kartonra festett képek is gondoskodtak róla, hogy mára már Ádámnak, a fiatal bárónak ne legyenek anyagi gondjai. Ha csak az nem, hogy a hétköznapi, amit örökölt, aznap szőrében vagy tán mentébe hordja.

Amikor két éve Flóra grófnő idehívatta tisztartónak, beleszeretett a serdülő Gitta kisasszonyba. Mikor először meglátta a bájos kislányt, beledermedt a gyönyörűségbe. Mintha egy rajongó szobrász lehelte volna márványra a még befelé mosolygó arcot, amint tán éppen először érzi női mivoltát.

A szegény tisztartónak reménytelennek tűnt, hogy a felesége lehet ez a világszép szűz, hiszen naponta jöttek olyan legyeskedő udvarlók, akiknek a patinás nevükkel még a vagyonuk is megmaradt. Ráadásul Gitta az ország egyik leggazdagabb birtokának egyedüli örököse volt.

De a szerelem nem ismer logikát. Egyre többször futottak össze a parkban a tisztartó-bárával. Először még a véletlen, de később a véletlent valami titkos, belső delejes erő is irányította, és már éjszákánként is találkoztak.

Így szép csendesen egymásba szerettek, és a tiszta érzés fütyül a pénzre. Gitta már tudta, hogy Ádám lesz a társa egy életre.

Ahogy most is, kora délután a régi ragaszkodással, de mindig új vággyal telve andalogtak a kastélypark fái között. Gitta szeretett volna egy kicsit a kíváncsi szemektől védett barackosban sétálni, hiszen míg Flóra mama megérkezik, van még idő.

A kisasszony különösen kedvelte a barackos békét sugárzó nyugalma, ahol

annak idején nagyon is kézzelfogható bizonyosságot adtak egymásnak szerelmükről. Most meg, pár napja már a méhek, a darazsak is elköltöztek, csak a zümmögésük emléke maradt meg. A szerelmesek tiszta szívvel örültek egymásnak.

*

Mikor a harangszó megkondult, s elgurult a falu fölött a legtávolabbi szérûig is, onnan már a legtöbben szedelőzködtek hazafelé. Csapó Jani is leakasztotta a fáról az ebédes tarisznyát, Julis felesége meg a legvastagabb ágról a gyereket. Őkelme fentről lógott egy abroszba kötve, mint egy török basa, hogy csak a keze-lába kapálózhatott kinn, szabadon. De mikor az anyja érte nyúlt, dühösen forgatta tágra nyílt szemeit, hiszen olyan jólesett neki odafenn a magasban, ahogyan a szél hintáztatta az ággal, s még nótát is dünyögött hozzá.

Lassan felcihelődtek, s elindultak; hátha tényleg aprót szór az a titkár.

– Az asszonyt mindenesetre elküldi – gondolta Jani. Ahogy elérték az országutat, besoroltak a többi közé, s fáradt, lassú járással vonultak a falu felé.

A Fötéren Berger úr is zárta a patikáját a harmadik harangszóra. A pokolba kívánta a vasrács lakatját, mert mindig záraskor jutott csak az eszébe, hogy egy csepp olajat hozzon Markovicstól. Pedig a vegyesboltja itt a tér másik oldalán guggol, majdnem a kastély díszkapuja mellett. Mikor végre sikerült becsukni a boltot, a hátsó ajtón még visszament a patikába. Meghúzta a fehér lombikot, amit a kissekrényben tartott kulcs alatt. A sétapálcáját kezébe vette, egy pillantást vetett a tükörbe, s egy kis

kefével rendreutasította deresedő bajszát. Szolidan meghintette magát szagos vízzel, és kísétált a térre. Remélte, hogy a doktor elhozza a kívánatos feleségét is.

A postát nem kellett becsukni. Ma ki se nyitott. – Minek? – gondolta Jerzsabek úr. A jó hírnek holnap is lehet örülni, a rosszal meg kár sietni. Meg különben is, jólesett még az ágyban lustálkodni, és az is, mikor Terike a szomszéd faluból – ki náluk szolgált – ágyba hozta a boros teát. Később Terike értően végigdögönyözte a postamester ritkán használt izmait úgy, hogy az elfelejtette; már negyven éve nős, és a felesége csak a bütykeit ment áztatni Hévízre.

A posta mellett a húsbolt csak este nyit. Draskoviè hentesmester, napközben a környező barompiacokon alkuszik vágni valóra, Flóra grófnő kedvéért meg nem hagyhatja egyedül az apját a vásárban, mert az öreg, még egy malacot sem tudna hazaszekerezni.

*

A kastély előtt már gyülekezett a nép, a katonaság. A gyerekek ordibáltak, verekedtek, játszottak, s bebámultak a kocsmaudvarába, hogy nyer-e az apjuk a kuglinál? Várták, hogy kapatos legyen; mert akkor könnyebben lehet pár fillért kikunyerálni a bukszából. Néhány gyerek, aki szerencsés csillagzat alatt született és szert tettek egy kis apróra, már elnyargaltak a vegyesboltba füttyülő cukorsípért, nyalókaért, meg mindenfajta drágaságért, amivel a kétkrajcáros pult, rogyásig volt rakva. Markovicsnak volt annyi esze, hogy nem zárta be a boltot, hiszen amúgy is itt

van az üzlete a kastély kovácsoltvas kapuja közelében. Akkor volt a forgalom, hogy a pult mögé beállította az egész családot; adja Isten, hogy tényleg legyen aprópénzszórás, hiszen a nagya úgysis hozzákerül. A gyerekderék gyorsabban hajol a földre.

*

A falu előkelősége korzózott a platán-sor árnyékában, a fáradtabbak meg az „Angol Királynőhöz” címzett vendéglő kertjében üldögéltek sör mellett. Feltűnően, feltűnés nélkül mustrálgatták a sétálgatókat; a kimenős szerelemre vágyó bakákat, a sokszoknyás copfos süldő-lányokat és az ögyelgő párokat, kikről tudta a falu, hogy maholnap már egybekelnek.

A patikus már a fellegekben járt a boldogságtól, mert a doktor felesége is ott volt dagadt férje oldalán; és igenis, nem káprázat, a hölgy kétszer is intett neki a legyezőjével. Éppen Alfredo bábjátékos bohózatán vagy drámáján mulatott, mikor a brutális férje, tovább vonszolta a kinematográfus bódéja felé. A mennyei lény lopva mégis visszanézett rá, és fehér kesztyűs kis kacsójával, mintha még intett is volna neki. Úgy tűnt, hogy szívfvágyó búcsú gyanánt, rámosolygott a drága. Igenis! Neki szólt a mosoly! Azért maga mögé nézett. Tényleg, nem állt ott senki.

Mikó kertész Újlakról átvakarta feleségét egy bödön, forró főtt kukoricával. Mivel Márkus atya időközben lement a térre, az asszony megkínálta a zsenge terméssel. A kukorica azonban még olyan forró volt, hogy gyorsan a reverendája ujjába csúsztotta. Az énekkar a tanító nénivel még egyszer elpróbálta az üdvözlő dalocs-

megsimogatta egy szőke kislány fejét. – Megnyugodott. – Tényleg nem volt tetves. Így állt a bál röviddel négy előtt.

*

A kastély teraszán gróf Ebergényi Flóra vendégei, már kíváncsian tekintgettek Szentandrás felé, hogy mikor tűnik fel a várva várt négylovas hintó. A sasszemű fővadász gukkerrel is pásztázta a vidéket. Az öreg libaforgató ezalatt a konyhalányt tanította gombát válogatni szárítópincében. Beleizzadt a szokatlan munkába, ezért megpihent. Amint levegő után kapkodva kinyitotta az ablakot, meglátta a messzeségben sebesen növekvő porfelhőt. Boldogan elrikkantotta magát:

– Jönnék!

Erre két markos inas rögvést lehozta a hordozható püspöki díszszéket. Izsák püspökatyá is lereszketett a lépcsőn, és kegyesen helyet foglalt. A süteménybe csak belekóstolt, és később a biztonság kedvéért a kávécsészét letette az asztalra, hogy ki ne lötyögtesse majd az áldásosztáskor.

Még nem tudták, hogy egy incidens, ami útközben történt, semmivé teszi az ünnepet.

Flóra néni még békésen szunyókált a hintóban; álmában tán már Szent Péterrel diskurált. Az utóbbi időben több időt töltött menyei társaságban, mint ideleenn a siralom völgyében. Kaposné körömpörköltje ide is csak kis időre tudná viszszaalogatni.

Pista gróf vidáman tekintgetett ki az ablakon. Nem csoda! Hiszen a szentandrási fogadónál most is, mint mindig, megálltak itatni. Ahogy behajtottak a diófa

alá, Leipziger kocsmáros, már szervírozta is a lovaknak a friss vízzel tele sajtárt. A gróf ugyanazt kapta, csak ő víz helyett sört, de hogy különbség tétessék – zománcozott vödörben. Még felhörpintett egy kupica törkölyt, aztán evett valami hamarjót, s már mehettek is tovább Isten hírével.

Leipziger híres és közkedvelt konyhát vezetett. Az éhesen érkező vendégek elégedetten mehettek útjukra. Egyébként, Leipziger kóser konyhát is tartott az átutazó ortodox vigéceknek, de a disznósültje sem volt kutya!

*

A hintóban ringatózva Pista boldog várakozással tekintett a következő napok elébe. Végre, újra egy nagy halom pénz lesz, és látogathatja a kaszinókat. Monte Carlo, Baden-Baden, Wiesbaden... – a krupiéék már biztos hiányolták. Na, de előtte muszáj, hogy elvegye Gittát. Ábrándozva belefelejtkezett a mellette elmaradó tájba. Már a szeretett vidéken jártak. Majd csak a falu előtt ébreszti fel édesanyját – gondolta, de váratlanul dühösen nagyot rikkantott a kocsisnak.

– Megállj Bandi!

Észrevette, hogy a birtok határán lévő barackosból éppen most lépett ki szoknyáját rendezve Gitta. Egyik kezével Horkay báróba kapaszkodott, s úgy tekintgetett a hintó felé.

– Tűnsz el innen, bűdös paraszt! – ordított Ádámra a gróf, s ahogy kiugrott a kocsiból, a lovaglóostorát ütésre emelte a báróra. De mire lesújtott volna, egy olyan hatalmas frászt kapott a tisztartójától, hogy a csattanás elhallatszott a Főtérig, s a toronyból felrebbentek a galambok. Pistát

meglepte a kapott pofon, de karjánál fogvak megfogta Gittát, és beültette a hintóba. Mintha csak erre a jelre várt volna, megkondult a templomharang.

– Ennek még folytatása lesz! – makogta fél hülyén a történetektől. A kisasszony azért még gyorsan odasúgta szélesen mosolygó szerelmének, hogy este legyen Márkus atyánál a parókián, utazásra készen!

A hintóban Flóra néni felriadt a pofon csattanására, s mosolyogva nézte az éppen beszálló Szent Annát. Kedvesen hogylétéről érdeklődött.

Még jóval a dísztribün látótávolságán kívül, egy pillanatra megállt a hintó, de csak annyi időre, hogy Gitta kiszállhasson. A kisasszony sietős léptekkel a parókia felé vette útját Márkus plébánoshoz.

A várakozó ünneplő tömeg mellett, a lovak megállás nélkül robogtak el a hintóval. A vívát fergeteges ordítását, tán csak a pacik hallották. Mikor megérkeztek a kastélyba, Pista gróf egy darabig dühöngött az erkölcsi posványba süllyedt, céda Gitta miatt. Később felderült az arca, mikor Pepi báró a fülébe súgta, hogy egy Morva vasgyáros, jó pénzért grófi férjet keres lánya számára.

Mikor becsukódott a kastély kapuja a hintó mögött, az ujjongó ordítás szitkozódásba csapott át. A négy ügyeletes csendőr rögvest behunyta a fülét, és sietve bevonult a kocsmába. Márkus pap is hazaballagott, de előtte halk szóval megfeddte híveit a csúnya beszédért, amit az elmaradt pénzeső váltott ki. Szívében azonban együtt érzett a lóvá tett népességgel. Ha nem hordta volna a reverendát, ki tudja, talán még cifrábbakat is mondott

volna.

Mikor a plébános hazaérkezett, Gitta már végzett a kaláccsal, s most egy kupica meggylikőrt nyalogatott, amivel Kaposné kedveskedett neki.

Aztán vagy egy órát töltöttek négy szemközt az atya dolgozószobájában. Márkus elmagyarázta, hogy a diszpenzáció csak engedély a rokonok közötti házasságra, de nem kötelező élni vele. Döntsön a szíve és a lelkiismerete szerint! Máskülönb, ahhoz megy férjhez, akihez akar. Vagyona is függetlené teszi egy életre. Felesége lehet Horkay bárónak is, ha mindketten úgy akarják. Azért ő azt javasolja, hogy egy időre menjenek külföldre, míg itt rendeződnek a dolgok. Ez a beszélgetés a gyónás után történt, mikor Gitta már leimádkozta a rárótt penitenciát: – egy Miatyánkot, és ráadásnak egy Ave Mariát. Márkus atya szerint azért csak ennyit, mert nem az imádságok száma számít, hanem a szívből jövő megbánás

A plébános alig tudta megakadályozni, hogy a kisasszony kezet csókoljon neki.

Kinn, az udvaron Horkay már várt rá. A hintó az úti poggyásszal a parókia mögött pihent. Azt majd otthagyják a legközelebbi gyorskocsi állomáson.

*

Pár órával később a két szerelmes, már sebesen robogott a mayerlingi kastély felé. Az agg Flóra grófnéval még véletlenül sem találkozhattak. Ugyanis a néni éppen felfelé az égbe tartott, de immár örökre, a szentjei közé.

Márkus atya bement az üres templomba és letérdelt a mellékoltár elé, ahol Szent Domonkos hallgatott megértően. Egy idő

után kiment a templomkertbe. A csil-
lagok közömbösen bámultak a földre; csak
akkor hullott le egy rossz tüdejű közülük,
mikor az atya rágyújtott a maga sodorta
kapadohányra.

*

Habos László
versei

KIÉRT RENDEZŐDTEK...

Kiért rendeződtek
az álmok, milliárdnyi rezzenésből
káoszt tördelt örült rendbe.
Létezem, mert születnem kellett,
ahogy csillagoknak csillagfényben.
Sodródóm akaratlan
szabálytalan szabályokhoz bilincselve,
kígyótekinettel kísért menekülő árral,
és vágyom, hogy te legyél a zuhatag,
s aléljak végtelen zuhanás mámorában,
vagy lebegjek parttalan tengervízben
önfeledten hullámölelésed nyugalmaiban,
mert ugye rezzenésében
rezzenünk szent erőnek,
mert ugye énérettem is rendeződtek...

ÉJELI IMA

Csapzott hajad fonja be vágyam,
s tartja szépséged tekintetem.
Felsóhajtok,
mint kagylóban a gyöngy, ha rátalálnak,

s rajzol lelkedre köntöst képzeletem,
szívárványszínekkel lágy ragyogást
és csendet csókolók égő szádra.
Az ajtót magunkra zárva
tővisékkal szagatott lelkem kínálok.
Vedd el, s ölelj hajnalig,
és ölelésed legyen ma imádságom.

ROZSDÁS SZEGEKEN

Rozsdás szegeken vajúdik a múlt,
feltámadásodból sarjad az élet,
őzüst kehelybe gyűjtötték véred,
s a titok gyertyalángban szabadul.
Lehunyt könnyekkel telt szemem,
s mint tetten ért tolvaj,
szégyellem jövőm, mely beleolvad
a bűnösökre mért kegyelmedbe.

HA A TIED VAGYOK

Ha a tied e világon minden,
akkor én is a tied vagyok,
és akkor a tied minden vétkem
és e megkésztet ébredésem,
akkor a tied minden elhullajtott könnyem
és parlagon hagyott földem,
akkor a tied minden ki nem mondott szavam
és haragom, mely tehetetlenségemből fakad,
akkor a tied a megsebzett kegyelem
és minden torkomban rekedt felelet,
akkor a tied elnehezült szótlanságom
s minden áhítattal mondott imádságom,
akkor a tied elárvult kicsinységem
és angyalszárnnyal takart emberségem.

*

Papp Ákos
versei

ELMARADTÁL

kétsor verset írtam
nem voltál benne
aztán négy sorban
sem taláلتalak
érdekelt vajon
hol bukkansz elő
de hiába kerestelek
teleírt papírlapon
égboltra meszelt
mondatokban
csak egy kérdőjel
mutatta lábnyomod
míg végül elfogadtam
hogy betűim
halmazából is
elmaradtál

ÖBÖLNEK PARTJÁRA

Bejártam száz utat
hogy egyre találjak,
ezerszer lerogytam,
hogy megint felálljak.

Erdőnek mélyében
magamat kerestem,
pataknak tükrében
arcomat nem leltem.

Vándorlét sorában
tenger állt utamba,
tarajos hátáról
zuhantam habokba.

Vizének mélyéről
örvények kidobtak,
öbölnek partjára
hullámok sodortak.

CSÖRÉBEN KÖLDÖKÖM

csontjaim ördöge
fészket épít
ereim falára
rám röppen
egy vándormadár
véres a szárnya
csőrében köldököm
szemgödre tenger
nekifeszülünk
vagy megetet
vagy tápláléka lesznek
mielőtt tovareppen

*

Varga Árpád

APEVÁK

Ha
le kell
írnod, írd!
De vigyázz, hogy
olvasva kibírd!

*

Légy
tanár:
diáknak
nosztalgia,
élethez jelen!

Halász Imre

A becsei templom

JÉZUST GOLGOTÁRA
VAD CSÜRHE KÍSÉRI
MEGYEN VERONIKA
KENDŐT NYÚJTJA NÉKI

Kis zsámolyon, gesztenyés dombon
ücsörög a becsei templom,
el-elhallgat, nézi a kéket,
csak a galambokkal beszélget.

Bent a NAGY Út kőbe faragva,
a STÁCIÓK, s néhány nagyanya,
kik megjárták a Don-medencét,
azt éneklük mégis: Dicsőség!

Csillék csöndje: szénpor a vállban,
fölsajdul – időváltozás van.
Szaggatnak a térgyek, a kezek
kulcsolják, vetik a keresztet.

Húszéves tán egyik se volt még
(mondva szüzek, lopva menyecskék),
kik rémülve a páfrányok rajzát
kisbabáik csontjának látták,

amikor kihajtották őket
vad viharba – a szénmezőknek. –
Most hozsannáznak, ámeneznek,
állukon kis szakállka reszket,

míg fölöttük a templomkereszt
imádkozik Istenhez isten –
Hol galamb sír, hol harang... hol csak
egy svábasszony túl nagyot sóhajt.

ZSOLDOSOK LIGGATJÁK
KIRÖHÖGIK: KELJ FEL!
FELSÍR VEONIKA:
HISZ Ő AZ AZ EMBER!

(1987)

Ötvös László

Hála a reménységért

*A reménység... nem szégyenít meg,
mert az Istennek szerelme kitöltetett
a mi szívünkbe a Szentlélek által,
aki adatott nekünk.*

Róma 5:5.

Hálát adok mennyei, jó Atyám
reményt adó ajándékodért,
Akit értünk a földre küldtél,
jótéteményeivel életutunkon kísértél,
könnyeinket letörölte,
keresztünk hordozását segítette,
a fájdalmat csendesen
vígásra cserélte,
reggel és estende,
nappal és éjjelente
mindig fel-felvillant
az Ő drága fénye,
szívünk gyógyította
a reményt adó szeretete...
Lassan, lassan lépegetett
a kismama...
milyen reménység a szülőknek
megérkezett Zsófi hangja!
Ihlet ő, mint a költők

Múzsája...

Emlékeztet a nyelvújító

Kazinczyra,

és szeretett asszonyára...

Babits Mihályra és

társára, Szofikájára...

Uram tedd őt reménységévé

a várakozó nagyszülőknek,

ékességévé az őszülő fejeiknek,

a fiatal szülőknek és szeretteiknek,

úgy legyen... úgy legyen... ámen.

Debrecen 1999

Radmila Markovic

A KORZÓN

Vasárnap délután korzó volt a főutcán,
kíváncsi szemek se hosszát se végét nem látták.
Lépés távolság senkinek sem jelentett akadályt,
másnap szállt a süket telefon a falun át.

Legszebb ruhában díszelgett a boldog főutca,
mosollyal üdvözölte az újabb csatlakozókat,
kétirányba lépkedtek a fényes cipők oda és vissza
szemek találkoztak nem egyszer csábítóan.

Nyüzsgött az utca akácillatos sétálókkal, ifjakkal,
anyuka, apuka a gyerekekkel útjuk végén fagyiztak
Sógor cukrászda tele volt egymásra talált lelkekkel,
egyedül én maradtam barátnőmmel kettesben.

Sétautamon gondolatban ismeretlen volt a szeretőm,
kéz a kézben az utca huncutul ránk kacsintott, kísérom
senki sem láthatja, egy cipőben jártunk keltünk ketten,
betöltöttük a titokzatos, láthatatlan főutcat érzelmeinkkel.

Föltámadt a szél-lelkem, vitte, söpörte az utcát,
nem tudom miért nem érintett a valós vágyakozás,
sugárzó tekintetekre másra csillogj, volt a felelet,
barátaimnak feltűnt, egykedvűséggel telített a lelkem.

Meggyőztem önmagam, a választás enyém lesz,
ne kísérjen kitartóan házunk kapujáig egy fiú sem.
Lélektelen utcán választottam kettőt, nem egyet,
Cipeltem a keresztet, amit megérdemeltem.

Elhitettem magammal eljött az igaz szerelem,
túl nagy önbizalom, majd én megmutatom.
Megmutattam, hogyan nem kellett volna sétálni
régén feledésbe merült főutcán, a vasárnapin.

Hihetetlen hittel

Hihetetlen hittel éltem veled és nélküled
takaróm volt kétely takaróm volt a kérelem
a kettősség az enyém nem osztom meg senkivel
Ariadné mitológikus vezérfonala
sem volt biztosabb engemet az enyém nem hagyott
cserben soha sem hiszen én misztikus gyermekként
jól tudtam van Isten könyvébe mindenki neve
mellett évszám fénylik erősen jelzi menni kell
oda ahol uralkodik az örök szeretet
oda ahol elődeim örülnek majd nekem
ott döntöm el mi lesz a következő életem
abban hittel hiszem feladatom választását,
életem fonálát Istennel fonjuk a rokkán.

Hold keservei

Titokzatos csendet morajlás zúzza szét,
búzatáblák felől keserű kenyér illatát hozza a szél,
a napraforgó hűségesen észrevétlen életéért forog,
nem sejti, nem tudja mi vár rá majd aratáskor.

Sáppadt Hold halványan látszik a kék égen
Nap kergeti, zavarja, senkinek sem kellesz.
Közeli patak ugrándozva kineveti, gúnyolja:
vénségedre nem szégyenled fitogtatni magad.

Mit tudjátok ti ketten mit hoz éjszakának keserve
Altatódalt dúdoltam a padon fekvőnek
egy falat kenyérét hiába jártam be az eget
Nem pihenek, nem is alszok, keresem a lehetetlent

Nap égeti a lelkeket, patak vize bizony szennyes
a pór nép lent a földön hihetetlenül szenved
Ne gúnyolja, ne piszkálja, ne vesse meg senki azt,
aki a világ összes népének szívből fakadóan jót akar.

Barcs János

Nincs szél, mely elfújná gyertyád

Berzsenyi Dániel emlékezete

Szikrázó szél nyögteti a fákat,
nekibőszülve vágat a világnak.
Dombok hajlatába botlik a lába:
dübörög súlyos tél csontfagyos patája.
Niklán most tél van, akárcsak régen,
csontrög didereg Berzsenyi szívében...
Berzsenyi szép szava most is úgy remeg:
S fölajdulnak a niklai gyökerek...
Nincs fekete bivaly –, lélek dübörög,
nyomában sikongnak niklai rögök?
Bűnös akarat van itt: csak láthatnád.
Nincs szél, mely elfújná gyertyád...
Szentelt Pannon Földed sokszor sírva hív,
hogy elmerengjünk bölcs sorsodon kicsit.
Nem bírád vagyok: sorstársad lettem,
súlyos álmunk fészkel ősi rögökben.
Somogyi utamon, ha erre járok: –
őreg fáid alatt pihenni megállok...
Némaságod az én némaságom is.
– Sebaj! Csapj a lovakra! Hajtsál kocsis!
Megőrző szorgalom, szárnyasult ige,
vagyok barátod, – egy nemesebbike!
Kúriád falain, emléked kerestem.
Niklai emlék: S itt őrzöm szívembe.
Berzsenyi sírján háború dúlt

Berzsenyi sírján háború dúlt

Niklai emlék

Niklán ágyúszó dúlt, sóhaj
reszketett visszavonhatatlan: –
S pirkadattól mérges cselszövő
viharzás menekült a partban.

Berzsenyi sírján katyusa
szólt: – S ágyúzott a hét ördög,
házak között ember – kaszálás,
sikoltoztak véres gyöngyök!

Kis madarak szárny- verdesve,
békét álmodtak maguknak,
ázott fecskék szálltak ereszre: –
s a katyusák hajnalt hazudtak!

Keddre tiszta fény született,
Niklán kivirágoztak a fák,
lassan fölszállt az új üzenet:
világosodtak az éjszakák!

Berzsenyi sírján a nyomok
hosszú ideig ott maradtak:
és abban a földűlt határban
Niklán, nagy gondokat arattak

Lelkes Miklós
versei

Hûvösvölgyi tájkép

Táj, hegyekkel, mezővel, –
most olyan, mint egy festmény,
amely nemrég még ott volt
Pető Csaba ecsetjén,

és kék alatt fehéren
két ló is legel rajta,
s fent, kékben, fehér álmát
felhő magasra tartja.

Az ember eltűnődik:
tényleg elvész az álom,
ha megálmodott élet
nincs már a láthatáron?

Vagy vihar visszahozza,
tükrében fénytelt szélnek
s piros varázsa gyúlhat
elvérzett Messzeségnek?

Ó, igen, tudom, így lesz,
s a Tör, az Égi Ének,
ítéletet szegez majd
a Cézárok szívének.

Az ördögszekér fémes,
szúrára készült szára
még zöldes fehér tüskét
mereszt nyárvégi nyárra,

és a vadkörte itt-ott
beérett, s nyájas sárga,
kalmár mosollyal néz rá
felvillanó darázsra.

Ki nyarat marasztalna,
más már az ősze vágyik,
s lesz, aki ki sem bírja
az időt tél-utánig,

s bizony, nekem is sok lett
a látszat-tavaszközből, –
nekik sem hajbókoltam,
bár korom már hajlott kor.

Táj, hegyekkel, mezővel,
rózsaszín tetők, házak
félig rejtettek, erdő
foltjaiból kilátnak,

látnak, de mit sem néznek,
ha hisznek, rosszul hisznek,
s a Vörös-kővár hátán,
mondják, kígyók sziszegnek,

nagyon értékes kígyók, –
eddig csak egyet láttam,
s Édenről nem kérdeztem,
nem tartana ki lábam

odáig, akkor sem, ha
valahol volna Éden,
de nincs, csak képzeletben,
olykor az én mesémbe,

olykor másik mesében,
meg istenes mesékben,
Édent mint is lehetne
népeknek kapni, – készen?

Nyárvégi táj aludta,
élte megszokott álmát,
egy táj, mely hiszi: lát, de,
sajnos, semmit se lát át,

sajnos, nem lát be semmit,
mit be kellene látni,
s őszintén önmagára
kicsikét sem kíváncsi...

Ám a vadrózsabokrok
piros termése zengett
egy régi dalt a tájnak,
szépséges dal-szerelmet,

s Csipkerózsika várta
királyfi csókját, vágját,
egy Dalban, melyből Szépség
a Szabadságig lát át...

(2018)

Ősz kereső

Telem rég megtaláltam...
Ősz kezdetét kerestem
távozni készülődő
nyárról susogó csendben.

Ég látszatra még kék volt.
Lombok látszatra zöldek.
A fű már szikkadt sárga.
Lila lángok köszöntek

kis tornyok tetejéről,
és hoztak éber álmat
léleknek, szívnek, szemnek:
kinyílt bogáncsvirágok.

Színükben égi méz volt,
volt őszöm édes méze,
s kigyúlt nyárvégi csendek
gyönyörű messzesége.

Volt őszöm ó de szép volt!
S volt nyarak, s tavaszokban
felizzanak a rózsák,
vörös szíromdal lobban...

Volt őszöm még kerestem.
de már testemmel télben
vagyok, s kezek kinyúlnak,
csont zörgetően, értem.

Torz emberkéek gyaláznak.
Mocskos szavakat dobnak.
Körülöttem egy ország
hódol múlt, s új Pokolnak.

Ám még őszöm kerestem
távozni készült nyárban,
Időt, szépség színekké,
mely hisz a Szabadságban,

hisz Szépségben, hisz abban:
egyszer felnéz az ember,
másként, csillagos estre,
az égre, értelemmel.

Nem kétlem: tényleg így lesz
egy másik, váró tájon, –
s így közeledő nemlét
nekem miért is fájjon?

Nagy csigaházban nemlét
majd nemlétnek mesélget, –
addig meg csak kibírom
szorítását e létnek,

s hogy annyi buta ember,
s érdekből tolvaj-szolga,
s rabszolga, s becstelenség
Tolvajt emelt fel trónra,

s torz emberék gyaláznak
Csillagot és Keresztet,
s kapkodnak, dobott koncert
kezük és lelkük reszket.

Susogó nyári csendben
volt ősz jelét kerestem...
Bogáncsvirág sor szép volt,
tükörláng méz lecseppent

a szikkadt sárga fûre,
akár gyönyörû könnycsepp,
amelytől lélek, fájó,
nehezebb lesz, nem könnyebb,

de egy-egy kínzott lelket
teremthet, értő hitben:
egyszer Szabadság itt lesz,

s csak a Szabadság, – Isten!

(2018)

ORSZÁG, 2018

igaz szó üldözött
kígyók a fû között
kétélû nyelv sziszeg
a szív sötét sziget

háromszín megfakult
árnyban hallgat a múlt
hő ütött lég felett
felhőkön fénysebek

Éden kifosztva rég
templom kihûlt mesék
keresztes hitvilág
köpdös le Bibliát

kérdőíves csaló
tettéről hallgató
kópés góbés a kör
szavazott hatőkör

a színjátékban ok
háromszín báb-dalok
kibuggyant kebleket
tetovált tánc celeb

hiszi újságot ír
egy pofátlan tapír
cégcímeres nevét
megáldja szennyes ég

máris mórés a kör
röhög a hatőkör
ég csörrent láncokat
fent lent ország rohad

hajlongó szolgahát
bunkó bugrist imád
látót mímel a vak

a szakadék marad

(2018)

*

Kun Tibor

Törékeny pillanat

Csak mi ketten
Zuhanunk puha
Álmainkkal az
Égről a földre
És egy törékeny
Pillanat végén

Majd úgyis
Angyalszárnyat
Varázsol ránk
A hajnali fény
Az álmaink
Legvégén

Különös repülés

És egy csoda
Lesz, az a különös
Repülés, amikor
Eljutok majd
A festett felhők
Mögé, ahol
Már én is a
Fényhez érhetek
És majd csak
Lebegek

Önmagam felett
Hogy leírtam
Neked, ragyognom
Benned már nem
Lehet, így marad
Nekem az a
Különös, puha
Repülés, amitől
Az élet, még
Így is bennem él

Múlik a mámor

Arccal fordul
Fálnak az álom
Lassú gyönyörrel
Múlik a mámor

Az ég már lehúzza
Fekete szövetét
Most éjjel van, és
Csak ilyenkor
Létezhet

A szemhéjam
Mögötti
Elképzelt
Világom

Dicső vándor

Kortalan idézetem
Papírra írnom már
Nem lehet

De mint dicső
Vándor, ki viharból
Hazatérve mindent
Legyőzve megyek
Sátramba

És hajtom le
Végre fejem:
Most már
Én is a
Fényhez érkeztem

*

EGRY ARTÚR

versei

ÖTVENHÁRMAS

Ötvenhármas évjárat
ifjú barom
a sorból kilógni
nem szabad nagyon!
Volt széna, szalma
nem is kevés
légy elégedett
ilyen az etetés!

(Budapest 1971)

JÓ AZ ISTEN

jó az Isten nem ver bottal
szegény ember sűrűn koplal

és ha mégis teletömté
bendőjének szűk az öble

jó az Isten ad kenyeret
gyerekeknek meleg tejet

telet nyarat szép időket
szelíd szavú szeretőket

(Budapest 1971)

SZÖG ÉS CSONT

reám fagyott a húsom
mint magra a szilvahéj
fejem kopasz
lányarcom földre hullt
elgurult talán
van még időm

jövőre szöghajam kinő
fényt festek ujjal újra
kezem bordáidon
zongorázza el
régi bánatom

(Budapest 1973)

MINT CIPŐT

mint cipőt vagy ruhát
kinövöd majd az iskolát
fut az idő magadra hagy
leheleted tükörre fagy

(Budapest 1971)

BOLDOGSÁG

nyár és szerelem
becsukom a szemem
te is te is csak
fénynek hazudod magad

(Budapest 1972)

SAKK

Fesztes fura figurák
Fütyörésznek a táblán
– Ölik egymást!
A Világos puha hajába
Markol a pepita járda
A Sötét bezárja

(Budapest 1973)

FIATAL SZERELEM

ó boldog reggelek
a kedves tegnap is
ma is utánatok köszönt

szatyrát lóbálva ment a járdán
reám gondolt
két sós kifli között

(Budapest 1972)

VÁLTOZÁSBAN

leszoktam már a nagy szavakról
tisztá is alig vagyok
gondok lépkednek köröttem
és óvatos szemű csillagok

(Budapest 1972)

GYÁR

Tenyér a talpon

Könyököm hallom
Énekelni dobkottából

Reggeli tam-tam a gyár felé...

Sikoly szíren "A" hangja roncsol
S forog a kerék
Láncom végére göngyöl

(Budapest 1973)

VÁRÓTEREM

van aki nem megy szívesen,
úgy tesz, mintha vonatra várna,
csendben téblábol odabenn,
hol meleg az étel, a kályha,
nem vár csodára, holnapra, mára.

*

Farkas András

Ca' d'Oro

Csipke a képzeitemben,
Csipke az álmaimban,
Négy oszlop az enyészeté,
Most még tart, és tart az emlék,
A csodapihe-csipke szeretnék,
Szeretnék itt élni,
Szeretnék itt meghalni,
Szeretnék,
Csak szeretnék.
És szeretésemhez jó lesz háttérnek.
Szeretnék itt veletek hálni,
Botticelli Sandro lányai,
Nem baj, ha többen jöttök is,
A szeretetem végtelen,
Kitesz egy feltárt szarmata sírt,
Lehet vandál is, illír-pannon.
Biolok, eraviszkuszok, gótok, gepidák.
Hogy zenél a nevük.
Mint Respighi Három Botticelli-képe,
Itt a művészet egysége.
Ca' d'Oro légies oszlopai,
Respighi zenéje.
A Botticelli képe.
Ősi feltárások, sírok.
Minden gén, mi
Pannóniát bejárta, itt legyen.
És mellé a véget nem érő szerelem.

*

(Ca 'd'Oro (Aranyház) VELENCE

(Szépséges kis palota! A város ismert, káprázatos épületei közül a Ca 'd'Oro a legbájosabb. Ez a 15. századi gótikus gyöngyszem kívül is, belül is lenyűgöző. A pompás homlokzat mintha a csatornából emelkedne ki – karcsú gyufaszál-oszlopok három sora, melyeket díszes köcsipkék koronáznak meg. A mozaikcsempés csarnokok belül reneszánsz művek garmadáját rejtik.) Szerk.

Németh Erzsébet

IN MEMORIAM TÓTH ÁRPÁD

(saját verscímeiből)

90 évvel ezelőtt – mindössze 42 éves
korában – halt meg Tóth Árpád, a XX.
század eleji magyar líra kiemelkedő alakja.
Költészetének alaphangja a szomorúság,
mely korának zaklatottságából és saját
betegségéből egyaránt eredeztethető.

Mi tagadás...
Olykor éjjel...
Szent örületben
Be furcsát álmodtam
Egy leány
Hófehérke
A parkban
Szemérmetlen s bátor lángok alatt
Áldott legyen

Ma lelkeket
Esti kertben
Boldog csönd
Esdeklés
Lélektől lélekig
Vergődés
Öröm
A bánat misztériuma
Ó, örök Isten
Az árnyból szőtt lélek
Bordal,
Bujdosó ének
Egy mozdulat
Isten oltó- kése
Szeretsz?
Örök tavaszban járnék
Szavak szobrása, én...
Visszhang

Elrejtette a napot
Vergődni mindhalálíg
Hát lesz béke?
Esti sugárkoszorú

*

Idegenként a lét meredélyén

Mintha már nem lennék –
vagy máshol –
vagy nem én - - -
mégis keresem magam
S a végtelen űr
kihûlt fekete tükrében
villan meg arcom
és kong és dobog
és vállamra csorog
az elfordult Nap
kicsorbult Hold
felszakadt sebének
szökőkút vére
Lefolyva rólam:
erdőkre tengerre
mítoszok ledőlt
falára kövül
Szűkölő földünk
akusztikájában
az ember mint
remegő árnyék
mint tücsök hegedül
Kétségbe esve de hiszi
hogy hangját létét
a bûvös technika
megmentheti még
Veszejtő politikák
szivárvány-lázában
nem érzi meg
hogy győzelme
mikor vereség

Németh Erzsébet

HOGY LEHET?

Hogy lehet Istenem,
hogy feltámadáskor
újra egymásra talál
a földtest,
s a nemtudni-hovaszállt-lélek,
melyet elkülönített
egykor a halál?

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

***Németh Dezső**
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

TÁRT AJTÓS IDŐ

Vicsorogj, mard véresre testem,
akár az állat,
hadd legyen bennem
több vágy és alázat.

Ha nem akarsz is,
kísérlek fáradt alkonyok
árnyéka mögött,
míg kitörli szemedből
látásomat a halál.

Zuhog...
súlyos cseppekben
hull rám,
és ráköt a bőrre
vastag betonként
a testszínű magány.

Már csak pár kóbor sugara
csahol a Napnak...
Menj, menj,
szentté nem avatlak,
ahogy te sem
boldoggá engem.

Ne félj!
A kínnak
fokozatai vannak,
át akar bújni
szíveden a világ,
de holnapod
nem foltozza meg senki,
ez a tragikomédiád.

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.